

har en vis Bevægelighed, saa at den efter Finanslovsforslagets Behov kan nedsættes eller forhøjes. En saadan Perfektibilitet ved Indkomstskatten tror jeg vil være et stort Gode; den var paa Omtale allerede i Skattelovskommissionen, og det vilde være ret glædeligt, om den maatte indgaa i de Overvejelser, som den højtærede Finansminister foretager angaaende Skattelovene. Tilvejebringelsen af et saadant Forhold, at Indkomstskatten har en vis Bevægelighed, kan forhøjes eller nedsættes efter Finanslovens Krav, vil jo ikke alene give Midler til Afholdelse af de stigende Udgifter, men ogsaa virke overordentlig sundt, thi det vil jo medføre, at alle Ekstravagancer maa betales kontant af Skatteyderne.

**Byriel-Jensen:** Det var jo mørke Udsigter, den højtærede Finansminister rullede op for os, da Finanslovsforslaget blev forelagt: en betydelig Nedgang i Toldindtægterne, efter at man nu gennem en Aarrække var bleven vant til en betydelig Opgang, ca.  $\frac{1}{4}$  Mill. til Forrentning af Statsbanernes Anlægskapital, en Kapital, der udgør omkring 250 Mill. Kr., efter at man, siden vi fik den ny Takstlov, havde glædet sig over, at man kunde køre saa billigt og saa bekvemt paa Jernbanerne, ogsaa da, naar man ikke havde andet at bestille. Der vilde jo under saadanne Forhold være mørke Udsigter for Landets Borgere, dersom det var Statskassens Stilling alene, der betingede Borgernes Eksistens. Naar man samtidig forlanger Skattelettelser og i større og større Udstrækning forlanger at faa Del i Statskassens Midler, saa vilde Finansministeren under saadanne Forhold være daarlig stillet, hvis ikke der kunde øjnes andre Udveje; men Medaillen har jo ogsaa en anden og heldigvis lysere Side. Det er jo godt gjort, at Nationalformuen er i stadig Fremgang her i Landet, en Fremgang, der, saa vidt det kan skønnes, holder Trit med Forøgelsen i Folketallet, og det kan jo ikke nægtes, at det har større Betydning for Landets Borgere, at Nationalvelstanden er god, medens Statskassens Stilling er mindre god, end om det var det omvendte, der var Tilfældet, naar vi blot kunde faa lært at lade være med at skubbe hinanden fra Bordet. Det er nemlig kun en ringe Trøst for dem, der blive skubbende fra Bordet, at staa med Bevidstheden om, at Nationalvelstanden er god her i Landet. Jeg hører jo ikke til dem, der ere stærkt inde i Statsvidenskaben, men jeg har tænkt en Del over Landets økonomiske Forhold. Naar vi skulle tilfredsstille

de rimelige Krav, som stilles fra forskellige Sider til Statskassen, og da navnlig saadanne Krav, som gaa ud paa at fremme Dygtigheden blandt Landets Borgere og hjælpe dem til Rette, som ere ude af Stand til at hjælpe sig selv — og det er jo et Par ret betydelige Opgaver for Regering og Rigsdag — kan jeg ikke se rettere, end at vi da gennem en betydelig forøget Formue- og Indkomstskat efter en stigende Skala maa søge at forhøje Statskassens Indtægter. I den Henseende deler jeg Syn med det ærede Medlem, der nys satte sig (Krabbe). Jeg tror, det er den Vej, man skal for at faa Raad til at afholde de Udgifter, som til enhver Tid blive betragtede som nødvendige. En Skat efter stigende Skala, hvor man allerede ved Indtægten paa 10,000 Kr. er oppe ved 4 pCt., vil gøre god Nytte, og en saadan Skat vilde i Virkeligheden ikke skade vedkommende Skatteyder det allerringeste. Det er kun Indbildning, naar man mener, at kunne leve et lykkeligere Liv med en Indtægt paa 10,000 Kr. end med en paa 9,600 Kr. Bevidstheden om at være med til at bære Byrderne for de svagere maatte for alle brave Mennesker være Vederlag nok for den Skat, der skal svares. Der fortælles om en af de franske Kejsere, at han, en Gang, han gik paa Gaden, og uagtet han havde Fortøvsret, gik af Vejen for en Arbejder, der kom med en tung Byrde, svarede, da man spurgte ham, hvorfor han gik af Vejen for en saa ringe Mand, med disse tre Ord: Respekt for Byrden. Det var smukt gjort af den franske Kejser. Men Regering og Rigsdag i Danmark skulde gaa et Skridt videre. Vi skulde gerne have Samfundsforholdene indrettede saaledes, at de stærkere ikke nøjes med at gaa af Vejen for de svagere, men at de stærkere komme til at tage et større Tag med i de svageres Byrder. Dersom vi gik saa vidt med at lægge Skat paa de store Formuer og de store Indtægter; at der kunde være Fare for at slaa Driftigheden, Opfindsomheden og Sparsommeligheden ihjel, havde vi gjort et daarligt Stykke Arbejde; men der er langt frem, inden der er Fare i saa Henseende. Det vilde være en Fornærmelse mod de bedrestillede her i Landet, hvis man udtalte Frygt for, at de i større Tal vilde udvandre fra Landet, hvis noget saadant blev gennemført. Jeg vil ikke udtale en saadan Fornærmelse mod de bedrestillede her i Landet.

Jeg mener, vi maa helst tage Bindet fra Øjnene og se Tingen, som den er. Vi